

τετράπαχους μισθούς, πάντοτε αποστομώνουμε τους κατωτέρους μας, θυμίζοντάς τους τα όσα υποφέραμε όσο ν' αποχτήσουμε το πρώτο εκατομμύριο. Αυτό πάθανε και οι υπάλληλοι της Λαϊκής. Αύξηση μισθού έζητησαν οι άνθρωποι, δικαιολογημένη αύξηση στη σημερινή ακρίβεια της ζωής, κι ο κ. Λοβέροδος, γενναιόδωρος καθώς πάντοτε, τους πρόσφερε τα μαύρα του δάκρυα... να τα ξεαργυρώσουνε στὸν γκισέ και να έξοικονομήσουνε τις καθημερινές τους ανάγκες.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Στ' αδέρφια μου Κ. Μ.—Χ. Α.

Σκορπᾶ τὸ κλῆμα γύρω τὸς χιμούς του
Τρουγῶν μέσα στ' ἀμπέλι τὰ σταφύλια·
Κι' ἀπ' τὴ γυρτὴ τοῦ μπαλκονιοῦ μας γρούλια,
Μέσα σ' ἀπομεσήμερο τ' Αὐγούστου,

Ἡ μυρουδιά τοῦ πατημένου μούστου
Στὴν κἀμαρὰ μας μπαίνει τὴν ἀνήλια,
Κ' ἠδονικά χαϊδεύει μου τὰ χεῖλια
Τὸ κλῆμα μὲ τὸς ὄριμους καρπούς του.

Τριγύρω μας ἀπλώνει πονηρὰ
Τὴ μέθη μὲ τὰ φλόγινα φτερά.
Δὲ φταίμε μεις ἂν μέσα στὶς καρδιές μας

Ευπνοῦν ἀμαρτωλὲς οἱ ἐπιθυμίες μας...
Ζεστό τ' ἀπομεσήμερο τ' Αὐγούστου,
Μεθυστικά κ' ἡ μυρουδιά τοῦ μούστου.

Χανιά 1917

ΔΟΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ

ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΜΟΥ

Γαλιζία. ἀφροστεφάνωτα, γαληνευμένα κήματα
πόσα φιλιὰ στὶς ἀμμουδιές, χάρια, ψυχομιλήματα!

Πόθοι κρυφοί, ἀνιστόρητοι, τῆς φαντασίας μου πλάσματα
πόσες ἐλπίδες στὴν καρδιά, πόσα γλυκὰ ἀγκαλιάσματα!

Γαλιζία. ἀφροστεφάνωτα, γαληνευμένα κήματα
πόσοι τυφῶνες, τρικυμίες καὶ καταβοσυντρίσματα!

Πόθοι κρυφοί, ἀνιστόρητοι, τῆς φαντασίας μου πλάσματα
πόσες ἐλπίδες, ξεφύλλες, πόσα καρδιοχαλάσματα!

Ἀπρίλιος 1919

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

Τὸ ρωμαϊκό θά νικήση, θά νικήση κ' ἡ γλώσσα, τὸ ἔνα
δὲ γίνεται χωρὶς τᾶλλο.

***

Ὁρθὴ κρίση θά δείξη πὺς ἔχει καθένας, μόνο μὲ τὸ νὰ
κατάλαβε πὺς χρέος του εἶναι νὰ γράφῃ τὴ δημοτικὴ,
γιατὶ αὐτὸς συλλογίστηκε τὴν Ἑλλάδα, συλλογίστηκε τὸ
λαὸ, συλλογίστηκε τὸ ἔθνος. Ἐνας ἄλλος πὺς γράφει κα-
θαρέβουσα, πρῶτα πρῶτα καὶ μόνο γι' αὐτὸ του τὸ κάμω-
μα, πρέπει νὰ τὸν κατηγορήσῃς.

***

Ὁ πλούτος, ὁ μόνος, ὁ ἀληθινός, ὁπραχτικὸς ὁ πλοῦ-
τος, εἶναι ὁ νόυς.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΑΞΙΔΙ Τ' ΑΔΕΡΦΟΥ ΜΑΣ

3—

Σ' αὐτὸ κ' ἐμεῖς ὅλοι τιναχτήκαμε σὰν ἠλεχτριμέ-
νοι καὶ μὲ κοιμισμένες μορφές ἄλλοι, ἄλλοι, «πεταθρί-
ζοντας» τραβήξαμε νὰ δεχτοῦμε τὴν αὐστηρὴ μορφὴ
του καὶ τοὺς ἀδερφοὺς μας, πὺν τὸ κατόπι του ἔμπαι-
ναν, ἔχοντας στὸ πρόσωπο ζωγραφισμένη τὴν κατή-
φεια, τὴ θλίψη...

— Παπά, πὺν' τὸ παιδί; φώναξεν ἡ μάνα μας
βλέποντας τὸν πατέρα ἀμίλητο νὰ βγάξει τὸ σάλι του,
τὸ ράσο καὶ τὸ καλμαῦκι του καὶ δίνοντάς τα στοὺς
γύρο.

— Σύχασε, παπαδιά, σύχασε, εἶπε. Τὸ παιδί εἶναι
κάπου κρυμὲν' ἀπὸ φόβο. Κάτσε, μὴ στενοχωριέσαι,
ὅπου νᾶναι θά φανεῖ. Κι' ἄρχισε νὰ δηγιέται τὸ τί
ἔκαμε νὰ τὸν εὔρει, τὸ πὺν πῆγε, πὺν ρώτησε καὶ πὺς
θά πήγαινε νὰ τὸν πάρει.

Ἡ δυσπιστία ἀπὸ τῆς μάνας μας τὸ μούτρο δὲ
χάθηκε, μά, σὰ νὰ ἠσύχασε, κινήθηκε πρὸς τὴν κου-
ζίνα, ὅταν ὁ πατέρας διάταξε:

— Ἄιντε βάλτε τὸ τραπέζ' νὰ φᾶμ'. Τί φαγὶ ἔχ',
παπαδιά;

Σὲ λίγο βροθήκαμε γύρο στὸ σοφρὰ καθισμένο.
Πεινασμένοι ὅλοι ριχτήκαμε στὸ φαγητὸ μὲ ὄρεξη.
Μὰ ὁ Γιῶργης ἔλειπε κ' ἡ μάνα μας δὲν μπορούσε
νὰ κινήσει, θαρρεῖς, τὸ χέρι τῆς πρὸς τὸ πιάτο, οὐδὲ
νὰ κρατήσῃ τὸ πηροῦνι. Κι' ὁ πατέρας, ἂν καὶ καλο-
φαγᾶς, δὲν ἔδειξε τὴν ὄρεξη πὺνχε πάντα, ἂν καὶ
προσποιούνταν τὸν ἥσυχο.

Δίχως λόγια, δίχως τὰ συνηθισμένα γέλια καὶ τὰ
πειράγματά μας, τελείωσε σὰ μυσταγωγία τὸ φαγητὸ
μας καὶ σὲ λίγο ὅλοι βροθήκαμε στὰ στομάχια μας,
ὅπου στὸ λεπτὸ ἀρχίσαμε σὰν παιδιὰ τὸν ἀμέριμνο
παιδιάστικον ἴπνο.

Ὁ πατέρας μὲ τὴ μάνα μας μείνανε στὴν κἀμαρὰ
τους, κι ὅσο νὰ κοιμηθῶμε ἀκούσαμε τὰ βαριὰ λόγια
του, πὺν θαρρεῖς καὶ μάλωνε μ' αὐτὴ γιὰ τὴ δυσκολία
πὺν τοῦφερνε μὲ τὴ θλίψη τῆς καὶ τὰ κλάματα τῆς.
Πὺς ξημέρωσε δὲν τὸ εἶχαμε καταλάβει... Τὸ πρῶτο
ὅλοι στὸ πόδι κ' ἔτοιμοι γιὰ τὸ σχολεῖο, ἀφοῦ ἦρπιαμε
τὸν καφέ μας καὶ φάγαμε τὸ ψωμοτύρι μας. Τὸ μεση-
μέρι ἦρθε. Στὸ γυρισμὸ μας στὸ σπίτι βροθήκαμε ἀνα-
στάτωση καὶ θλίψη καὶ τὴ μάνα μας ἀκουμπισμένη
πάλι στὸ παραθύρι καὶ σιμιαζιμένη στὸ σέτι νὰ κλαίει
κι ἀμίλητη νὰ υἱ θέλει νὰ συγᾶσει καὶ τὸν πατέρα νὰ
κόβει βόλτες πάνω-κάτω στὸ μάζρος τῆς κἀμαρας,
συλλογισμένος.

Τὴν ὥρα κείνη εἶχε φανερωθεῖ πὺς ὁ Γιῶργης ἀπὸ
γῆς εἶχε κἀμει ὅτι ποθοῦσε: εἶχε φάγει γιὰ τὴν Ἄ-
δριανὸν μ' ἀμάξι. Σήμερον πᾶ εἶτανε στὸν τόπο πὺν
ὄνειρενόταν, πὺν πειθιμοῦσε, πὺν δηλοῦσε καὶ πὺν ἔλ-
πιζε νὰ τὸν ξεδιψᾶσει ἀπὸ τὸν πόθο τῆς τέχνης κι ὁ
πόθε λογάριζε νὰ στείλει δῶσα σᾶλλους, στὴ μάνα
καὶ στὸν πατέρα καὶ σ' αἰμᾶς «τὸν κοντιλοφόρο, πὺν τὸ
πολύθ' καὶ τὴ γουρὴ θῆκη».

Ὁ Γιῶργης εἶταν πᾶ φευγάτος! Ἡ ἰδέα τῆς ξε-
νητιᾶς στὴ μάνα μου (καὶ ὅλο τὸ δικὸ μας κόσμον)